02/08/2019

Αν μοιάζαμε στο κεράκι μας…

/ Ορθόδοξες Προβολές

Προχτές είχα πάει σ’ένα πολύ μικρό, ταπεινό εκκλησάκι να προσκυνήσω. Στο κέντρο της πόλης, μα σχεδόν αόρατο. Αθέατο.

Πολύ μ’ αρέσουν κάτι τέτοια εκκλησάκια. Προσκύνησα τις εικόνες, άναψα δυο κεράκια και αφέθηκα στη δίνη της εύλαλης σιωπής…

Κεράκι…

Το θυμάσαι το κεράκι που άναψες κι εσύ κάποτε; Δε σβήνει αμέσως… Θα συνεχίσει εκεί να λιώνει, να καίει σαν προσευχή… Κι εσύ, λοιπόν; Θυμάσαι; Προσευχήθηκες; Ή με το που βγήκες απ’το ναό αποξεχάστηκες σε μέριμνες; Αυτές είναι περαστικές…

Να το θυμάσαι…

Και να μου το θυμίζεις….

Αυτή η στιγμή που άναψες το κεράκι, αν τη συνδύασες με προσευχή, είναι μια στιγμή που μένει. Που δε χάνεται στην ολοκληρωτική ασυνέπεια της καθημερινότητας. Ο Θεός δεν έχει ανάγκη απ’τα κεριά μας, αλλά εμείς απ’τη γλύκα της παρουσίας Του. Ας προσπαθούμε να θέλουμε να ζούμε με ζωντάνια και

με φλόγα. Που αυτή η φλόγα να γίνεται τρόπος ζωής...

Πόσο ωραίο θα’ταν αν μοιάζαμε στο κεράκι μας...